

Kutílek - Co to je?

Kdybyste si zadali heslo „KUTÍLEK“ do internetového vyhledávače nebo se ho snažili najít v encyklopedii, asi byste byli zklamaní. KUTÍLEK tam není. Ale je několik lidí v naší obci, kteří by znali odpověď.

KUTÍLEK vznikl před rokem na popud děvčat, která chodila s maminkami šít panenky pro UNICEF. Mimochodem, naše panenky si koupili konkrétní lidé, nebo dokonce školní třídy. Máme od nich milé dopisy. Tím se smysl naší akce příjemně uzavřel.

Ale vraťme se ke KUTÍLKU. Děvčatům bylo líto, že by naše setkávání mělo skončit. Proto se domluvila a poprosila mě, abych s nimi pokračovala dál. Řekla jsem si, proč to nezkusit. Na obecním úřadě jsem si domluvila místo, kde bychom se mohli jednou týdně scházet. O nápady není nouze, a tak se pod rukama dětí střídají různé materiály, jako je papír, korálky, ubrousky, krabičky od vajíček, dýně a další. Ze všeho se dá něco pěkného vyrobit. Ze začátku byl tento kroužek tzv. holčičí záležitost, ale časem se k nám přidali i nějakí kluci. Děti přijdou, něco si vyzkoušejí a když je to baví, tak se s nimi vídám každou středu odpoledne. Koho to baví přestane, už nepřijde. Celý rok se počet dětí pohyboval mezi 7-8, což je ideální, abych mohla se všemi pracovat individuálně. Proto se ani nikde neobjevila nabídka pro další nábor. Pokud někdo přestal chodit, děti si to řekly mezi sebou a nový zájemce se vzápětí našel.

KUTÍLEK je kroužek založený na principu dobrovolnosti. To znamená, že člověk, který se k této činnosti rozhodne, věnuje především svůj čas, dovednost a energii ve prospěch někoho druhého a to bez nároku na finanční odměnu. To, co takového člověka odměňuje, jsou věci nehmotného charakteru. Většinou se o dobrovolnické činnosti mluví v souvislosti s olympiádou, teď naposledy s Mistrovstvím světa v lyžování v Liberci. Jak je ale vidět, nemusí tento systém fungovat jen ve sportu.

Proto děti, které do KUTÍLKU chodí, platí jen spotřebovaný materiál, který jim hromadně nakoupím. Rok nám to dobře funguje a věřím, že to tak ještě nějaký čas vydrží.

Co si o činnostech v KUTÍLKU myslí děvčata (teď jsme zase holčičí), to si můžete přečíst v následujícím rozhovoru.

Holky, co vás v KUTÍLKU nejvíc baví, nebo bavilo? Proč sem chodíte?

Jarmilka: Mě nejvíc bavilo malování kraslic voskem. Pavlínka: Mě nejvíc bavila ubrousková technika. A chodím sem, protože nechci jen sedět u počítače, nebo televize a protože se tady naučíme nové výtvarné techniky. Eliška: Mě nejvíc bavilo navlékat korálky do tvarů zvířátek. A chodím sem, protože mě to baví. Protože je tu dobrý kolektiv a máme dobrou učitelku-tetu. Adélka: Mě baví všechno!

Proč se to jmenuje KUTÍLEK?

Všichni: Protože tady pořád něco kutíme!!!

Co se tady učíme?

Adélka: Hlavně trpělivosti. (To pořád říká tetu.) Eliška: Nové techniky, zdokonalujeme zručnost, nápaditost, pečlivost.

Z jakého výrobku jste měly největší radost?

Jarmilka: Já jsem se nejvíc radovala z papouška, kterého jsme vyráběli loni na ozdobení maškarního karnevalu. Ještě mi visí na lustru. A taky jsem měla radost z levandulové voničky, kterou jsme proplétali ozdobnou stužkou. Adélka: Já jsem měla největší radost z korálkových zvířátek. Nosila jsem je na aktovce. Eliška: Já jsem se taky radovala z korálkových přívěsků. A z vystříhaného betlému, který jsme si doma s mamkou hezky naaranžovaly. Pavlínka: Já jsem měla největší radost z ubrouskové techniky. Už se těším, jak si to letos o Velikonocích doma hezky vyzdobím. Taky jsem se radovala, když jsme dodělali kačenky na letošní maškarní karneval. Jo, a ještě když jsme skládali origami (Japonské umění skládání papíru do různých tvarů.)

Naučily jste něco z toho, co tady děláme, někoho dalšího?

Adélka: Já bráchu! Jarmilka: Já bráchu a sestru, sestřenicí a bratrance. Eliška: Já mamku, bráchu a babičku. Pavlínka: Nikdo nemá zájem a čas.

Iva Velísková